

Povinnosť mlčanlivosti ako principiálna zložka povolania policajta

Anotácia: Povinnosť mlčanlivosti je principiálnou, zákonnou a základnou podmienkou, ako aj etickou zložkou výkonu povolania policajta. Policajt musí vždy postupovať tak, aby jeho konaním nedošlo k úniku informácií, o ktorých sa dozvedel počas výkonu služby, resp. v súvislosti s ňou. Ide o zásadnú a osobitnú podmienku výkonu povolania policajta ako orgánu verejnej moci.

Kľúčové slová: policajt, povinnosť mlčanlivosti, oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti, poskytovanie informácií policajtmi.

Úvod

Podľa § 1 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) policajtom sa na účely tohto zákona rozumie príslušník Policajného zboru, príslušník informačnej služby, príslušník bezpečnostného úradu a príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „policajt“). Podľa § 2 ods. 1 policajtom sa na účely tohto zákona rozumie fyzická osoba, ktorá je v služobnom pomere podľa tohto zákona a vykonáva štátnu službu v služobnom úrade.

Platná legislatívna úprava povinnosti mlčanlivosti policajta má vyjadrenie hlavne v dvoch zákonoch, a to v zákone č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z.“)¹ a zákone č. 73/1998 Z. z.² Policajti podľa legálnej definície sú povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, s ktorými sa oboznámili pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi a ktoré si v záujme právnických alebo fyzických osôb vyžadujú, aby zostali utajené pred nepovolanou osobou (ďalej len „v úradných veciach“). Od povinnosti mlčanlivosti môže policajta oslobodiť minister vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) alebo prezident Policajného zboru. Inými slovami, okrem ministra ako špeciálneho subjektu ustanovenie § 80 ods. 3 zákona rozlišuje aj ďalší špeciálny subjekt, ktorý je oprávnený oslobodiť policajta od povinnosti mlčanlivosti, a tým je prezident Policajného zboru. Policajta služby ochrany určených osôb možno zbaviť povinnosti mlčanlivosti o skutočnostiach, o ktorých sa počas výkonu služby dozvedel, len so súhlasom určenej osoby alebo osoby, ktorej sa poskytla osobná ochrana. Rovnako je povinnosť

¹ § 80 Povinnosť mlčanlivosti – (1) Policajti sú povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, s ktorými sa oboznámili pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi a ktoré si v záujme právnických alebo fyzických osôb vyžadujú, aby zostali utajené pred nepovolanou osobou. (2) Ak bola osoba poučená Policajným zborom alebo policajtom o povinnosti zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach súvisiacich s činnosťou alebo plnením úloh Policajného zboru, je povinná uloženú mlčanlivosť zachovávať. Povinnosť mlčanlivosti sa nevzťahuje na skutočnosti, ktoré musia občania uviesť pri uplatňovaní svojich práv. (3) Od povinnosti mlčanlivosti môže oslobodiť minister alebo prezident Policajného zboru. (4) Policajta služby ochrany určených osôb možno zbaviť povinnosti mlčanlivosti o skutočnostiach, o ktorých sa počas výkonu služby dozvedel, len so súhlasom určenej osoby alebo osoby, ktorej sa poskytla osobná ochrana. (5) Ustanoveniami odsekov 1 až 4 nie sú dotknuté ustanovenia osobitného predpisu o ochrane utajovaných skutočností.

Obdobná mlčanlivosť sa vzťahuje napríklad aj na zdravotníckych pracovníkov, ktorí sú povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedeli v súvislosti s výkonom svojho povolania. K tomu možno odkázať napríklad na monografiu Pavla Kádeka – KÁDEK, P. *Súčasná dimenzia právnej zodpovednosti v medicíne a zdravotníctve*. Bratislava: Wolters Kluwer, 2014, 184 s.; alebo KÁDEK, P. *Právna zodpovednosť v medicíne*. Sládkovičovo: Vysoká škola v Sládkovičove, 2012, 309 s.

² § 48 Základné práva a povinnosti policajta – (3) Policajt je povinný a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený; f) zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného.

mlčanlivosti vyjadrená aj v Etickom kódexe príslušníka Policajného zboru. V článku 1 a 5 Etického kódexu príslušníka Policajného zboru³ je prejavená vôľa zamestnávateľa o zachovaní mlčanlivosti o skutočnostiach, s ktorými sa policajt oboznámil (dozvedel) počas trvania služobného pomeru, a to aj po jeho ukončení. Ako už bolo uvedené, povinnosť zachovávať mlčanlivosť v úradných veciach nie je absolútna, pretože od tejto povinnosti môže policajta oslobodiť minister alebo prezident Policajného zboru v súlade s § 80 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. Okrem uvedeného existujú i ďalšie výnimky, ktoré vyplývajú z iných právnych predpisov. Povinnosť policajta zachovávať mlčanlivosť sa ale nevzťahuje na prípady, ak policajt má byť vypočutý v procesnom postavení svedka pred orgánmi verejnej moci v prípadoch, keď prekázil trestný čin.

1 Všeobecne o povinnosti policajta zachovávať mlčanlivosť v úradných veciach

Vychádzajúc z právnej úpravy povinnosti policajta zachovávať mlčanlivosť v úradných veciach, primárne treba mať na zreteli vymedzenie rozsahu tejto povinnosti, čo znamená určenie, o akých informáciách je povinný policajt zachovávať mlčanlivosť. Zo znenia § 80 ods.1 zákona č. 171/1993 Z. z. vyplýva, že ide o informácie „...s ktorými sa oboznámil pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi a ktoré si v záujme právnických alebo fyzických osôb vyžadujú, aby zostali utajené pred nepovolanou osobou...“ Zákonodarca touto právnou úpravou zabezpečuje ochranu informácií v úradných veciach, o ktorých sa policajt dozvedel v súvislosti s výkonom svojho povolania.

Obsah povinnosti mlčanlivosti policajta je veľmi široký a len ťažko pojmovo ohraničiteľný (nedá sa presne konkretizovať a taxatívne vymenovať). Povinnosť zachovávať mlčanlivosť má policajt v celom rozsahu ku všetkým skutočnostiam a informáciám, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s výkonom svojho povolania. Povinnosť mlčanlivosti je definovaná všeobecne a proti všetkým (*erga omnes*), bez výnimky. Presný výpočet by nemohol byť ani stanovený vzhľadom na povolanie policajta, resp. činnosti, ktoré policajt každodenne vykonáva, a preto zákon povinnosť mlčanlivosti upravuje generálne, vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, s ktorými sa policajt oboznámil počas výkonu služby alebo v súvislosti s ním. Ustanovenie § 80 zákona č. 171/1993 Z. z. poskytuje ochranu všetkým skutočnostiam, informáciám, údajom či akýmkoľvek poznatkom, ktoré policajt získal, resp. o ktorých sa dozvedel v súvislosti s výkonom svojho povolania. Povinnosť zachovávať mlčanlivosť trvá aj po skončení služobného pomeru policajta. Kategorické znenie ustanovenia § 80 zákona č. 171/1993 Z. z. neumožňuje iný výklad, preto je potrebné nevyhnutne ho vykladať len v kontexte s účelom zákona. Povolanie policajta je povolaním všeobecného záujmu a účasťou na výkone verejnej moci. Povinnosť mlčanlivosti sa vzťahuje na policajta, nie na Policajný zbor ako inštitúciu. Policajti v služobnom pomere ako orgány verejnej moci držia v rukách časť suverenity štátu, ktorý má potom legitímny záujem vyžadovať od nich zvláštne puto dôvery a lojality. Povinnosť policajta zachovávať mlčanlivosť však, ako už bolo uvedené, nie je absolútna, pretože ho od tejto povinnosti môže oslobodiť minister alebo prezident Policajného zboru.

V súvislosti s povinnosťou mlčanlivosti policajta treba spomenúť aj časové trvanie tejto zákonom uloženej povinnosti, čo má význam pre komplexné objasnenie podstaty tejto povinnosti a predchádzanie možným problémom. Vznik tejto povinnosti sa viaže na vznik služobného pomeru. Je však potrebné zdôrazniť, kedy táto povinnosť policajta zaniká. Policajti sa často domnievajú, že povinnosť mlčanlivosti je viazaná na trvanie služobného pomeru. V tejto

---

³ Etický kódex príslušníka Policajného zboru – (článok 1) Príslušník Policajného zboru (ďalej len „policajt“) pri výkone služby i mimo služby koná v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, všeobecne záväznými právnymi predpismi a internými aktmi riadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ako aj s Európskym kódexom policajnej etiky a rešpektuje ľudské práva a slobody. (článok 5) Policajt nezneužíva svoju príslušnosť k Policajnému zboru, svoje služobné zaradenie a prístup k informáciám na získanie osobných výhod alebo výhod pre iné právnické osoby a fyzické osoby. Kladie verejné záujmy nad vlastné, slúži verejnosti.

súvislosti je preto potrebné zdôrazniť, že povinnosť mlčanlivosti nezaniká nikdy, trvá aj po skončení služobného pomeru a môže byť prelomená len za zákonom stanovených podmienok.

Policajti ako orgány verejnej moci disponujú právomocami a technickými prostriedkami, ktoré im umožňujú zhromažďovať nielen osobné údaje, ale aj iné, veľmi citlivé informácie, ktoré sa okrem iného viažu na jedno zo základných práv – právo na súkromie, garantované článkom 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý je najvýznamnejšou medzinárodnou ľudskoprávnou zmluvou, zabezpečujúcou dodržiavanie najdôležitejších práv človeka. Povinnosť mlčanlivosti zaväzuje policajta zachovávať mlčanlivosť nielen voči tretím osobám, ale aj voči vlastným kolegom, ktorí nekonajú v rovnakej veci. Napríklad vyšetrovateľ PZ nesmie uvádzať z vyšetrovacieho spisu (z dôkaznej situácie) žiadne informácie svojim kolegom, ktorí v danej veci nevykonávajú žiadnu činnosť. Povinná mlčanlivosť sa však neporuší informovaním policajtov, ak rozsah poskytovanej informácie nepresahuje rámec informácií, ktoré takíto policajti nevyhnutne potrebujú na riadne plnenie úloh Policajného zboru pri odhaľovaní a objasňovaní inej veci. Policajt tak môže poskytovať údaje o úradných veciach ďalším policajtom, avšak len tým, ktorí sa podieľajú na vykonávaní tých právomocí a v takom rozsahu, ktoré im priznáva zákon. Policajt, ktorému boli takéto údaje v úradných veciach poskytnuté kolegom, je však rovnako povinný o nich zachovávať mlčanlivosť.

2 Povinnosť policajta zachovávať mlčanlivosť v úradných veciach pred orgánmi verejnej moci

Policajti sú povinní zachovávať mlčanlivosť aj pred orgánmi verejnej moci, a to aj vtedy, ak by mali pred nimi vypovedať v procesnom postavení svedkov o skutočnostiach, s ktorými sa oboznámili počas výkonu služby alebo v súvislosti s ním. Inak povedané, výsluch policajta v procesnom postavení svedka, ktorý by mal vypovedať o skutočnostiach, s ktorými sa oboznámil pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi, a to bez ohľadu na to, či by mal vypovedať v trestnom konaní, správnom konaní alebo civilných konaniach, pripadá do úvahy až po jeho oslobodení od povinnosti mlčanlivosti. Zákon (§ 80) totiž neobsahuje žiadnu výnimku, resp. žiadnu zákonnú podmienku, ktorá by pripúšťala možnosť vypočúvať policajtov pred inými orgánmi verejnej moci, napríklad pred orgánmi činnými v trestnom konaní a všeobecnými (trestnými) súdmi, bez oslobodenia od povinnosti mlčanlivosti.

Ak by sme uvažovali o tom, že § 80 zákona č. 171/1993 Z. z. je indiferentným ustanovením v podmienkach povinnosti mlčanlivosti, pretože tieto podmienky vo svojich ustanoveniach bližšie neurčuje (nevšima si ich), tak o to viac platí, že povinnosť mlčanlivosti sa vzťahuje na všetky skutočnosti, s ktorými sa policajti oboznámili pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi. V prípade, ak by mal policajt vypovedať pred orgánmi verejnej moci o skutočnostiach, s ktorými sa oboznámil pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi, musí byť ministrom alebo prezidentom Policajného zboru oslobodený od povinnosti mlčanlivosti. Uvedené však neplatí vtedy, ak to osobitný zákon výslovne uvádza. Napríklad v § 31 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov je uvedené: „...Svedok alebo znalec sa nemôže odvolávať na svoju povinnosť mlčanlivosti ustanovenú právnymi predpismi, ak ho Ústavný súd SR svojím uznesením pre tento prípad povinnej mlčanlivosti zbavil...“ V danom prípade to znamená, že policajt by nemusel byť oslobodený ministrom alebo prezidentom Policajného zboru od povinnosti mlčanlivosti v úradných veciach v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ak by ho tento súd pre konkrétny prípad povinnej mlčanlivosti svojím uznesením zbavil.

Podľa § 129 (zákaz výsluchu svedka) ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) svedok nesmie byť vypočúvaný o okolnostiach, ktoré tvoria utajovanú skutočnosť, okrem prípadu, že bol od tejto povinnosti príslušným orgánom oslobodený. Oslobodenie možno odoprieť len vtedy, keby bola ohrozená obrana alebo bezpečnosť štátu alebo hrozila iná rovnako vážna škoda; dôvody na odopretie

oslobodenia treba vždy uviesť. Podľa odseku 2 svedok nesmie byť vypočúvaný ani vtedy, keby svojou výpoveďou porušil zákonom alebo medzinárodnou zmluvou uloženú alebo uznanú povinnosť mlčanlivosti okrem prípadu, že by bol od tejto povinnosti oslobodený príslušným orgánom alebo tým, v ktorého záujme má túto povinnosť. Podľa odseku 3 zákaz výsluchu podľa odseku 2 sa nevzťahuje na svedeckú povinnosť týkajúcu sa trestného činu, ktorý má svedok povinnosť prekaziť podľa Trestného zákona (§ 341 Trestného zákona). Z uvedeného vyplýva, že zákaz výsluchu sa nevzťahuje na svedka, resp. nie je potrebné svedka oslobodiť od povinnosti mlčanlivosti príslušným orgánom, v prípade, ak má svedok povinnosť prekaziť trestný čin. Ide o skutkovú podstatu trestného činu podľa § 341 (neprekazenie trestného činu) Trestného zákona.⁴ Objektom tohto trestného činu je zákonom ustanovená povinnosť prekaziť niektoré zločiny alebo trestné činy korupcie, o ktorých sa svedok hodnoverným spôsobom dozvedel, že ich iný pripravuje alebo pácha. K ostatným trestným činom, na ktoré sa nevzťahuje § 341 Trestného zákona, neexistuje povinnosť prekaziť ich. To sa však nevzťahuje na policajtov, pretože policajt je povinný prekaziť každý trestný čin bez výnimky, prípadne zabrániť dokončeniu trestného činu. Inak povedané, v prípade, ak policajt prekazil trestný čin, ktorý páchatel pripravoval, páchal alebo ho chcel dokončiť, v takom prípade nie je potrebné policajta príslušným orgánom (ministrom alebo prezidentom Policajného zboru) oslobodiť od povinnosti mlčanlivosti, v ktorého záujme túto povinnosť inak mal. Pokiaľ nejde o prípady, keď by policajt v trestnom konaní ako svedok v súvislosti s výkonom jeho povolania (služby) mal vypovedať o tom, ako prekazil pripravovanie, páchanie alebo dokončenie trestného činu, musí byť vždy oslobodený od povinnosti mlčanlivosti.

Zastávam názor, že v týchto prípadoch dokonca svedkovia – policajti nemajú možnosť rozhodnúť sa, či budú, alebo nebudú vypovedať. Konečnú zodpovednosť za zachovanie povinnosti mlčanlivosti nesie vyšetrovateľ PZ, a to aj v prípade, ak sa svedkovia – policajti povinnej mlčanlivosti nedovoľávajú. V prípade, ak sa policajt, resp. bývalý policajt, dovoľáva povinnosti mlčanlivosti a túto skutočnosť nechce vyšetrovateľ PZ akceptovať a trvá na jeho výsluchu v procesnom postavení svedka, dotknutá osoba môže podľa § 210 Trestného poriadku žiadať dozorujúceho prokurátora, aby preskúmal postup vyšetrovateľa PZ a zároveň ho žiadať, aby rozhodol o tejto predbežnej otázke a námietke zásadného právneho významu. Dotknutá osoba taktiež môže požiadať o odklad výsluchu, pokiaľ sa nerozhodne o tejto predbežnej (prejudiciálnej) otázke, ktorú je nutné zodpovedať na účel správnej aplikácie príslušnej právnej normy, riadne a presvedčivo.

Podľa môjho názoru orgány činné v trestnom konaní, resp. všeobecné súdy, nemôžu zvažovať skutočnosť (nemajú možnosť voľnej úvahy), či sa na informácie v úradných veciach vzťahuje povinnosť mlčanlivosti podľa § 80 zákona č. 171/1993 Z. z. alebo nie.

Ak by sa povinnosť mlčanlivosti nemala vzťahovať na konania pred orgánmi verejnej moci, vrátane súdnych konaní (pretože v praxi existujú aj také názory), malo by to potom, podľa môjho názoru, priamo vyplývať z ustanovenia § 80 zákona č. 171/1993 Z. z. Takáto výnimka však v danom ustanovení absentuje. Neexistujú žiadne konkrétne ustanovenia, ktoré by prelamovali povinnosť mlčanlivosti v prospech konaní pred orgánmi verejnej moci a pred

---

⁴ § 341 (neprekazenie trestného činu) Trestného zákona: (1) Kto sa hodnoverným spôsobom dozvie, že iný pripravuje alebo pácha zločin, na ktorý tento zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej desať rokov, alebo niektorý z trestných činov korupcie uvedených v treťom diele ôsmej hlavy osobitnej časti a spáchanie alebo dokončenie takého zločinu alebo trestného činu neprekazí osobne alebo prostredníctvom inej spôsobilej osoby, alebo príslušného orgánu, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky. (2) Kto spácha čin uvedený v odseku 1, nie je trestný, ak nemohol zločin prekaziť bez značných ťažkostí alebo bez toho, že by seba alebo blízku osobu uviedol do nebezpečenstva smrti, ťažkej ujmy na zdraví, inej závažnej ujmy alebo trestného stíhania. Uvedenie blízkej osoby do nebezpečenstva trestného stíhania však nezbavuje páchatel'a trestnosti, ak sa týka neprekazenia zločinu, za ktorý tento zákon umožňuje uložiť trest odňatia slobody na doživotie. (3) Prekaziť zločin možno aj jeho včasným oznámením orgánu činnému v trestnom konaní alebo Policajnému zboru; vojak môže namiesto toho urobiť oznámenie nadriadenému alebo služobnému orgánu a osoba vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo výkone väzby príslušníkovi Zboru väzenskej a justičnej stráže. (4) Povinnosť podľa odseku 1 sa nevzťahuje na osobu, ak by jej splnením porušila svedecké tajomstvo.

orgánmi ochrany práva (napríklad v trestnom konaní). Inak povedané, legálne nie je upravená žiadna výnimka, na ktorú by sa nevzťahovala povinnosť policajta zachovávať mlčanlivosť v úradných veciach, okrem uvedených v § 129 ods. 3 Trestného poriadku. Na spresnenie možno dodať, že aj keď bol policajt oslobodený od povinnosti mlčanlivosti v úradných veciach v konaní pred orgánmi verejnej moci, z pojednávania by mala byť verejnosť vylúčená, pretože policajt bol oslobodený od povinnosti mlčanlivosti vo vzťahu k orgánu verejnej moci, nie vo vzťahu k verejnosti či k tretím osobám. Uvedené obdobie platí nielen v trestnom konaní, ale aj v civilnom konaní. Aj zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v § 124 výslovne uvádza, že dokazovanie treba vykonávať tak, aby sa zachovala povinnosť mlčanlivosti o utajovaných skutočnostiach chránených podľa osobitných zákonov a iná zákonom ustanovená alebo štátom uznaná povinnosť mlčanlivosti (takou je aj povinnosť policajta zachovávať mlčanlivosť podľa § 80 zákona č. 171/1993 Z. z.).

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu sa nemôžem stotožniť v praxi sa vyskytujúcimi odlišnými názormi typu, napríklad: *„...V súvislosti s námietkami, že prokurátorka nereagovala na stanovisko obžalovaného, že policajti, ktorí vo veci vystupujú v procesnom postavení svedkov, neboli zbavení povinnosti mlčanlivosti, je potrebné uviesť, že nepochybila ani v tomto smere, pretože o tejto námietke nebol dôvod rozhodovať. Povinnosť mlčanlivosti podľa § 80 zákona číslo 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov má zabrániť tomu, aby dôverné informácie, ktoré policajti zistili pri výkone svojej činnosti, neboli prezradené nepovolanej osobe (t. j. inej osobe), teda aby neboli poskytnuté osobám, ktoré by ich mohli neoprávnené (protiprávne) využiť alebo zneužiť. To sa však netýka tzv. verejných konaní (napríklad trestného konania), kde ustanovenia Trestného poriadku o povinnosti svedčiť a poskytnúť pravdivé informácie majú prednosť pred ustanoveniami zákona o Policajnom zbore, a to aj ohľadne povinnosti mlčanlivosti. Povinnosť mlčanlivosti upravená v zákone o Policajnom zbore teda nebráni výsluchu policajta v procesnom postavení svedka a policajt pred výsluchom nemusí byť zbavený mlčanlivosti, resp. neplatí pre neho ani zákaz výsluchu...“* Takáto argumentácia je, podľa môjho názoru, nesprávna a právne neudržateľná.

Podľa môjho názoru, právna úprava povinnosti mlčanlivosti podľa § 80 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. nielenže veľmi prísne stanovuje podmienky oslobodenia od povinnosti mlčanlivosti, ale zároveň je v otázkach povinnosti zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, s ktorými sa policajti oboznámili pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi a ktoré si v záujme právnických alebo fyzických osôb vyžadujú, aby zostali utajené pred nepovolanou osobou, prísne limitujúce. Z uvedeného možno vyvodiť, že samotná konštrukcia ustanovenia § 80 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. neumožňuje vypočúť policajtov o skutočnostiach, s ktorými sa oboznámili pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi, resp. vypočúť ich možno iba za splnenia striktno stanovenej podmienky upravenej v ods. 3 citovaného ustanovenia. Ide o prísne limitujúce ustanovenie, ktoré okrem v ňom uvedenej výnimky, teda zákonnej (oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti ministrom alebo prezidentom Policajného zboru), neobsahuje žiadnu ďalšiu výnimku, na základe ktorej by mohli byť policajti vypočúti o skutočnostiach v úradných veciach. Ustanovenie § 80 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. neobsahuje žiadnu ďalšiu výnimku⁵ vo vzťahu k prípadným iným konaniam, či už k trestným konaniam, správnym konaniam a podobne.

Na základe uvedeného som toho názoru, že žiadny orgán činný v trestnom konaní, policajt podľa Trestného poriadku, prokurátor a ani všeobecné (trestné) súdy, ak je nepochybne preukázané, že svedkovia – policajti majú byť vypočúti o skutočnostiach, s ktorými sa oboznámili pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi, nemôže svojvoľne (arbitrárne) rozhodovať o tom, či požiadajú ministra alebo prezidenta Policajného zboru o oslobodenie dotknutých policajtov od povinnosti mlčanlivosti alebo nie.

---

⁵ „...Právnej istote ako nedielnej súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ústavy nezodpovedá taký stav (situácia), ktorý by orgánu štátu umožňoval konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona a tiež iným ako zákonom ustanoveným postupom...“ (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 3/98 zo dňa 05.02.1998)

Ak orgány verejnej moci (v danom prípade orgány prípravného konania alebo súdy) zistia, že do úvahy prichádza otázka oslobodenia od povinnosti mlčanlivosti, túto otázku treba považovať za predbežnú (prejudiciálnu), tieto orgány by mali o nej rozhodnúť a svoje rozhodnutie v prípade nepožiadania o oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti náležite a presvedčivo odôvodniť. Rovnako platí, že ak orgán ochrany práva chce procesne vypočuť napríklad sudcu, prokurátora, notára, advokáta a pod. o skutočnostiach, s ktorými sa títo oboznámili pri výkone svojich činností alebo v súvislosti s nimi, musia byť príslušným orgánom, alebo klientom v prípade advokáta, oslobodení od povinnosti mlčanlivosti. Obdobne sa to vzťahuje aj na policajtov. V prípade, ak svedkovia – policajti neboli oslobodení od povinnosti mlčanlivosti, napriek tomu, že je nepochybné, že vypovedali o skutočnostiach, s ktorými sa oboznámili pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi, treba považovať tieto svedecké výpovede za nezákonné a neprípustné. Podľa môjho názoru vyšetrovateľ PZ nesmie vypočuť v procesnom postavení svedkov – policajtov, resp. bývalých policajtov, ktorí neboli oslobodení od povinnosti mlčanlivosti. Policajti, ako aj bývalí policajti, ako už bolo uvedené, majú zákonom ustanovenú – uloženú povinnosť mlčanlivosti v služobných veciach, ktorá trvá aj po skončení služobného pomeru. Svedkovia – policajti sú viazaní *ex lege* povinnosťou mlčanlivosti. To platí primerane i tam, kde sa vykonáva dôkaz inak ako výsluchom.

Ak by vyšetrovateľ PZ vykonal výsluchy policajtov v procesnom postavení svedkov bez toho, že by boli oslobodení od povinnosti mlčanlivosti, poprel by účel a význam citovaného ustanovenia zákona. Inými slovami, vyšetrovateľ PZ ako dôkazný prostriedok nesmie použiť svedecké výpovede, ktoré nezískal zákonným spôsobom, a nesmie vykonávať prípadne ďalšie výsluchy svedkov – policajtov (resp. bývalých policajtov) bez toho, že by boli riadne a v súlade s ustanovením § 80 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. oslobodení od povinnosti mlčanlivosti. Ak by vyšetrovateľ PZ vykonal výsluchy policajtov či bývalých policajtov bez ich oslobodenia od povinnosti mlčanlivosti, porušil by, podľa môjho názoru, dva všeobecne záväzné právne predpisy rovnakej právnej sily, a to ustanovenie § 80 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. a ustanovenia § 129 ods. 2⁶, § 131 ods. 1⁷ Trestného poriadku.

2 Povinnosť mlčanlivosti a poskytovanie informácií policajtní

S problematikou povinnosti policajta zachovávať mlčanlivosť v úradných veciach úzko súvisí aj poskytovanie informácií.

Postup pri poskytovaní informácií hromadným informačným prostriedkom v pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky upravuje nariadenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 38/2004 o poskytovaní informácií hromadným informačným prostriedkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie“). Dané nariadenie ustanovuje presný okruh osôb oprávnených poskytovať informácie, ako aj zásady poskytovania informácií hromadnými informačnými prostriedkami.

Orgány činné v trestnom konaní a súd informujú verejnosť o trestnom konaní podľa § 6 Trestného poriadku poskytnutím informácií oznamovacím prostriedkom. Pri tomto informovaní však musia dbať na ochranu utajovanej skutočnosti, obchodného tajomstva, bankového tajomstva, daňového tajomstva, poštového tajomstva alebo telekomunikačného tajomstva. Pri poskytovaní informácií sú orgány činné v trestnom konaní a súd oprávnení utajiť tie skutočnosti, ktoré by mohli zmariť alebo sťažiť objasnenie a vyšetrovanie vecí. Pritom sú povinní dbať na

---

⁶ Podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku svedok nesmie byť vypočúvaný ani vtedy, keby svojou výpoveďou porušil zákonom alebo medzinárodnou zmluvou uloženú alebo uznanú povinnosť mlčanlivosti okrem prípadu, že by bol od tejto povinnosti oslobodený príslušným orgánom alebo tým, v ktorého záujme má túto povinnosť.

⁷ Podľa § 131 ods. 1 Trestného poriadku pred výsluchom svedka treba vždy zistiť jeho totožnosť a pomer k obvinenému, poučiť ho o význame svedeckej výpovede a o práve odoprieť výpoveď, a ak treba, aj o zákaze výsluchu; svedka treba poučiť aj o možnosti a podmienkach poskytnutia ochrany pred neoprávneným postihom v pracovnoprávnom vzťahu podľa osobitného predpisu. Svedok musí byť vždy poučený o tom, že je povinný vypovedať pravdu, nič nezamlčať, a o trestných následkoch krivej výpovede.

zásadu prezumpcie neviny. Dbajú aj na to, aby nezverejňovali chránené osobné údaje ani skutočnosti súkromného charakteru, najmä rodinného života, obydlija a korešpondencie, ktoré priamo s trestnou činnosťou nesúvisia. Osobitne dbajú na záujmy maloletých, mladistvých a poškodených, ktorých osobné údaje sa nezverejňujú. V konaní pred súdom rozsah poskytovaných informácií vyplýva zo zásady verejnosti. V priebehu súdneho konania nemožno účastníkom zakázať zhotovovanie písomných poznámok alebo nákresov, ak sa touto činnosťou nenarušuje priebeh konania. Ak by poskytnutie informácie porušilo alebo ohrozilo záujmy uvedené v odseku 1 alebo 2, orgán činný v trestnom konaní a súd odmietnu poskytnutie informácie. Ak orgány činné v trestnom konaní poskytujú informácie z trestného konania orgánom členských štátov Európskej únie, ktoré sú – podľa svojho vnútroštátneho práva na predchádzanie a odhaľovanie trestnej činnosti, zisťovanie páchatel'ov trestných činov a na vyšetrovanie trestných činov – oprávnené vykonávať právomoci a prijímať donucovacie opatrenia v súvislosti s takýmito činmi podľa osobitného predpisu, primerane sa použijú aj odseky 1, 2 a 4.

K uvedenému treba však dodať a zvýrazniť, že informácie o trestnom konaní môžu byť poskytnuté len v prísnom súlade s ustanovením § 6 Trestného poriadku a **verejne**. Dané ustanovenie, tak ako z jeho obsahu vyplýva, sa vzťahuje výlučne na orgány činné v trestnom konaní (vyšetrovateľ PZ a prokurátor) a súdy.

V prípade, ak by policajti poskytli informácie **utajene** tretím osobám, napríklad novinárom, ktorí sa často odvolávajú na svoje zdroje z policajného prostredia, informácie v úradných veciach, konali by v hrubom rozpore s § 80 zákona č. 171/1993 Z. z. Je neprípustné, aby policajti ako orgány verejnej moci úradné informácie získané v súvislosti s výkonom svojho povolania poskytovali, a to bez ohľadu na to, z akého dôvodu (motívu), v rozpore s § 80 zákona č. 171/1993 Z. z., tretím osobám, napríklad tzv. investigatívnym novinárom. Závažnosť takýchto konaní osobitne zvyšuje fakt, že takéto informácie poskytujú neverejne, teda utajovane. **Žiadny policajt nesmie byť utajovaným poskytovateľom informácií v úradných veciach – zdrojom tretích osôb v poskytovaní informácií získaných v súvislosti s výkonom svojho povolania.** Takéto prípadné konanie policajta, podľa môjho názoru, nie je len konaním, ktorým by porušil služobnú prisahu i služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, pretože nepostupoval čestne a disciplinovane, ale zároveň jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Okrem toho do úvahy prichádza aj trestnoprávna zodpovednosť, napríklad vtedy, ak by sa preukázalo, že za poskytnuté informácie v úradných veciach si policajt nechal od tretích osôb vyplácať finančné odmeny alebo iné majetkové plnenie, resp. inú neoprávnenú výhodu. Nemožno vylúčiť ani konanie policajta, ktorý informácie o úradných veciach utajovane a v hrubom rozpore so svojimi povinnosťami poskytuje „tretím osobám“ z dôvodu, že v budúcnosti mu to pomôže v kariérnom postupe. Policajt, či už priamo, alebo nepriamo – prostredníctvom kolegov – dokáže zabezpečiť až extrémne množstvo citlivých informácií o osobách, veciach a podobne, ktoré môže zneužiť vo svoj prospech alebo pre prospech či neprospech iného. Obchodovať s informáciami v úradných veciach, resp. ich poskytnúť tretím osobám, môže policajt z rôznych pohnútok, či už s cieľom získať pre seba prospech, alebo aj z pomsty. Môže poskytnúť takéto informácie napríklad aj „vplyvným subjektom“ z dôvodu budúceho možného „kariérneho rastu“ (napríklad zmena politickej situácie vždy so sebou prináša masívne výmeny funkcionárov polície či rôzne účelové organizačné zmeny a podobne, s cieľom dosadiť na kľúčové pozície „vlastných“ ľudí). Takéto ďalšie úvahy by však prekračovali vecnú rovinu tohto článku, pretože by sa to dalo hodnotiť ako čisto špekulatívne.

Policajt v služobnom pomere môže vykonávať len činnosť, ktorá je mu v zákone výslovne dovolená. Informácie v úradných veciach môže policajt verejnosti poskytnúť len za splnenia prísnych zákonných podmienok. V trestnom konaní môže policajt vykonávať (resp. realizovať) „masmediálnu činnosť“ len na základe § 6 Trestného poriadku a v prísnom súlade s ním.

Z uvedeného vyplýva, že policajt za žiadnych okolností nemôže byť utajovaným zdrojom informácií pre tretie osoby.

3 Spôsob oslobodenia policajta od povinnosti mlčanlivosti

Povinnosť mlčanlivosti je zákonom uložená povinnosť a vzťahuje sa na všetkých policajtov. Ako už bolo uvedené, v určitých prípadoch môže dôjsť k prelomeniu zásady mlčanlivosti, avšak iba vtedy, keď sú policajti od tejto povinnosti oslobodení, a to zákonom určenými špeciálnymi subjektmi. Rozsah oslobodenia sa určuje a závisí vždy od okolností konkrétneho prípadu. Policajt môže byť oslobodený vo vzťahu ku konaniu (k predmetu konaniu) pred orgánmi verejnej moci buď v celom rozsahu, alebo čiastočne.

Žiadosť o oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti musí mať vždy písomnú formu, pričom musí obsahovať:

- názov orgánu, ktorý o oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti žiada,
- meno a priezvisko, dátum narodenia, služobné zaradenie osoby, ktorá má byť oslobodená od povinnosti mlčanlivosti,
- dôvod oslobodenia od povinnosti mlčanlivosti,
- účel a rozsah oslobodenia od povinnosti mlčanlivosti,
- podpis s uvedením mena, priezviska a funkcie osoby, ktorá o oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti žiada.

Rozhodnutie o oslobodení od povinnosti mlčanlivosti, i keď to zo zákona priamo nevyplýva, ale vzhľadom na dôsledky, ktoré môže mať prípadné porušenie mlčanlivosti a potrebu právnej istoty policajta, rovnako ako žiadosť, musí mať zásadne písomnú formu. V rozhodnutí musí byť uvedené:

- meno a priezvisko, dátum narodenia, číslo osobnej známky a služobné zaradenie osoby, ktorej sa oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti týka,
- dôvod oslobodenia od povinnosti mlčanlivosti,
- účel, rozsah a platnosť oslobodenia od povinnosti mlčanlivosti,
- poučenie o povinnosti mlčanlivosti oprávnených osôb o utajovaných skutočnostiach podľa § 38 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov,
- orgán, ktorý rozhodnutie vydal,
- dátum vydania rozhodnutia.

Rozhodnutie ďalej musí byť opatrené úradnou pečiatkou a podpisom s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby.

Oslobodením od povinnosti mlčanlivosti podľa § 80 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. však nie je dotknutá povinnosť mlčanlivosti oprávnených osôb o utajovaných skutočnostiach podľa § 38 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 215/2004 Z. z.“).

V prípade, ak oprávnená osoba síce policajta oslobodila od povinnosti mlčanlivosti, avšak v nedostatočnom rozsahu pre určité konanie, žiadateľ musí opätovne požiadať ministra vnútra Slovenskej republiky o oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti policajta pre veci, ktoré neboli predmetom skoršieho rozhodnutia o oslobodení od povinnosti mlčanlivosti.

4 Následky porušenia povinnosti policajta zachovávať mlčanlivosť v úradných veciach

Neoprávnené poskytovanie informácií v úradných (služobných) veciach je zároveň vždy **kategorickým porušením** príslušných právnych predpisov Slovenskej republiky, primárne § 80 (povinnosť mlčanlivosti) ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z., § 48 (základné práva a povinnosti

policajta) ods. 3 písm. a), písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. a článku 1 a 5 Etického kódexu príslušníka Policajného zboru. V prípade, ak policajt vedome poruší povinnosť mlčanlivosti, do úvahy prichádza jeho trestnoprávna zodpovednosť pre trestný čin zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 80 ods. 1 zákona č. 171/1993/ Z. z., § 48 ods. 3 písm. a), písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. a článku 1 a 5 Etického kódexu príslušníka Policajného zboru. Pre objektivitu však treba uviesť, že samotné porušenie § 80 zákona č. 171/1993 Z. z. samo osebe a bez ďalšieho ešte nemusí zakladať trestnoprávnu zodpovednosť, môže však byť dôvodom na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., ak sa preukáže, že policajt porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Trestnoprávna zodpovednosť v súvislosti s porušením povinnosti mlčanlivosti nie je vylúčená ani vo vzťahu k iným skutkovým podstatám uvedeným v osobitnej časti Trestného zákona. Napríklad neoprávnené nakladanie s osobnými údajmi podľa § 374 Trestného zákona alebo porušenia dôvernosti ústneho prejavu a iného prejavu osobnej povahy podľa § 377 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Trestnoprávna zodpovednosť, ako aj prepustenie zo služobného pomeru policajta však vždy závisí od okolností konkrétneho prípadu – od intenzity, rozsahu a osobitných okolností porušenia povinnosti mlčanlivosti.

Porušenie povinnosti mlčanlivosti nemá vplyv len na dôveryhodnosť a ovplyvniteľnosť policajta, ale rovnako môže ovplyvniť jeho schopnosť chrániť utajovanú skutočnosť pred nepovolanou osobou a cudzou mocou spôsobom ustanoveným v zákone č. 215/2004 Z. z., v predpisoch vydaných na jeho vykonanie a v ďalších osobitných predpisoch, čo v konečnom dôsledku môže zakladať bezpečnostné riziko a dôvod neurčenia navrhovanej osoby (policajta) oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami, resp. zániku určenia osoby (policajta) oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami. V pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sú presne určené funkcie, pri ktorých výkone sa môžu oprávnené osoby oboznamovať s utajovanými skutočnosťami stupňa vyhradené, dôverné, tajné alebo prísne tajné.

Za osobitne závažné však treba považovať prípady, keď policajt poskytne informáciu, ktorá je utajovanou skutočnosťou podľa osobitného zákona⁸, alebo poskytne osobné údaje inej osoby,⁹ ktoré získal v súvislosti s výkonom svojho povolania, resp. čerpal z poznatkov alebo informačných systémov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako zamestnávateľa. Je neprípustné, aby policajt viazaný povinnosťou mlčanlivosti pri narábaní s citlivými údajmi distribuoval svoje zistenia komukoľvek v rozpore s povinnosťou zachovávať mlčanlivosť.

Záver

V praxi sa pravidelne možno stretávať s faktom, že masmédiá alebo samotní novinári sa odvolávajú na svoje zdroje z policajného prostredia. Ako už bolo uvedené, policajt nemôže poskytovať žiadne informácie v úradných veciach žiadnym osobám a už vôbec nie utajovane. Inak povedané, policajt nesmie byť zdrojom informácií v úradných veciach pre žiadne osoby, novinárov nevynímajúc. Okruh osôb oprávnených poskytovať informácie hromadným informačným prostriedkom v pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je vymedzený v internom predpise. O trestnom konaní poskytnutím informácií oznamovacím prostriedkom podľa § 6 Trestného poriadku informujú verejnosť orgány činné v trestnom konaní a súd. Z uvedeného vyplýva, že verejne poskytovať informácie v úradných veciach nemôže každý policajt, ale iba osoby vyšpecifikované v Trestnom poriadku a nariadení. **„Anonymné“ (utajované) poskytovanie informácií o úradných veciach policajtom je porušením** primárne § 80 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z., § 48 ods. 3 písm. a), písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z.

⁸ Zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

⁹ Zákon č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

a článku 1 a 5 Etického kódexu príslušníka Policajného zboru, čo môže zakladať nielen dôvody na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., ak sa preukáže, že policajt porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, ale i jeho trestnoprávna zodpovednosť za trestný čin zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 80 ods. 1 zákona, § 48 ods. 3 písm. a), písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. a článku 1 a 5 Etického kódexu príslušníka Policajného zboru, všetko v závislosti od okolností konkrétneho prípadu. V prípade, ak by bol policajt v súvislosti s poskytnutím informácií v úradných veciach (napríklad novinárovi) vyšetrovaný pre trestný čin zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné (napríklad korupčný delikt), zastávam názor, že sa novinár nemohol odvolať na svoje právo zachovať mlčanlivosť o zdroji získaných informácií, ale práve naopak, je povinný vypovedať o tom, ktorý policajt, kedy, kde, prečo (z akého dôvodu), za čo (motív) a za akých okolností mu dané informácie poskytol.

Táto práca bola podporovaná Agentúrou na podporu výskumu a vývoja na základe Zmluvy č. APVV-0356-12.

Legislatívne dokumenty a judikatúra:

Zákon č. 38/1993 o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

Zákon č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov.

Zákon č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov.

Zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

Zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov.

Zákon č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Nariadenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 38/2004 o poskytovaní informácií hromadným informačným prostriedkom v znení neskorších predpisov.

Etický kódex príslušníka Policajného zboru.

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 3/98 zo dňa 05.02.1998.

Key words: police officer, an obligation to maintain confidentiality, release from the obligation to maintain confidentiality, providing of information by police officers

Summary

The obligation to maintain confidentiality is a principle, legal and essential condition, as well as the ethical component of the profession of a police officer. A police officer must always carry on so that his actions prevent the disclosure of information which he learned about during the performance of his service, respectively in connection with it. This is a crucial and specific condition of the practicing of the occupation of a police officer as a public authority. The obligation to maintain confidentiality is primarily governed by the § 80 of the Act No. 171/1993 Coll. and Article 1 and 5 of the Code of Ethics of the Police Force.

*Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD.
advokátska kancelária REKEN & PARTNERS
Law Firm s. r. o.
Katedra trestného práva Fakulty práva
Janka Jesenského Vysokej školy Danubius
e-mail: zoltanperhacs6@gmail.com*

Recenzent: JUDr. Alexandra Zvalová